

BUNĂ DIMINEAȚA,
DUHULE SFÂNT

BENNY HINN

Editura Gold Books
Baia Mare
2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HINN, BENNY

Bună dimineața, Duhule Sfânt / Benny Hinn. - Baia Mare : Gold Books, 2024

ISBN 978-630-6622-23-8

821.111

Titlul original: *Good Morning, Holy Spirit* - Copyright © 1990, 1997 by Benny Hinn
Repackaged edition 2004

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Gold Books. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Gold Books.

Bună dimineața, Duhule Sfânt - Benny Hinn

Copyright © 2024 GOLD BOOKS, Baia Mare, Liliacului 16

e-mail: contact@goldbooks.ro, www.goldbooks.ro

Tehnoredactarea: Nicu Zaharie

ISBN: 978-630-6622-23-8

Cuprins

CAPITOLUL 1	“POT SĂ TE CUNOSC CU ADEVĂRAT?”	7
CAPITOLUL 2	DIN JAFFA LA MARGINEA PĂMÂNTULUI	23
CAPITOLUL 3	“TRADIȚIE, TRADIȚIE”	41
CAPITOLUL 4	INTIM ȘI PERSONAL	57
CAPITOLUL 5	A CUI VOCE O AUZI?	75
CAPITOLUL 6	DUH, SUFLET ȘI TRUP	93
CAPITOLUL 7	VÂNT PENTRU VELELE TALE	109
CAPITOLUL 8	O INTRARE PUTERNICĂ	127
CAPITOLUL 9	LOC PENTRU DUHUL SFÂNT	145
CAPITOLUL 10	“DOAR LA O SUFLARE DE TINE”	161
CAPITOLUL 11	“DE CE PLÂNGI?”	173
CAPITOLUL 12	CERUL PE PĂMÂNT	189
EPILOG:	Zece ani mai târziu	207
Ghid de studiu și discuții		221
Mulțumiri		229
Despre autor		231

CAPITOLUL I

„POT SĂ TE CUNOSC CU ADEVĂRAT?”

S-a întâmplat cu trei zile înainte de Crăciun, în 1973. Răsărea soarele în dimineața aceea rece și cețoasă din Toronto.

Deodată, El a fost acolo: Duhul Sfânt a intrat în camera mea. Pentru mine, atunci în dimineața aceea, El a fost tot așa de real cum e și cartea pe care o ții în mână.

Timp de opt ore, am avut apoi o experiență extraordinară cu Duhul Sfânt. Ea a schimbat cursul vieții mele. Lacrimi de uimire și de bucurie mi-au curs pe obraji după ce am deschis Biblia, iar El a dat răspuns întrebărilor mele.

Camera mea părea că fusese ridicată în sfere cerești – aș fi dorit să rămân acolo pentru totdeauna. Abia împlinisem douăzeci și unu de ani și vizita aceasta a fost pentru mine cel mai prețios cadou pe care l-am primit vreodată – de Crăciun sau de ziua mea. La numai câțiva pași pe hol erau mama și tata. Oare vor ajunge ei să înțeleagă ce se petrece cu Benny al lor? De

fapt, numai să fi aflat ce se întâmpla cu mine și ar fi fost destul pentru prăbușirea unei familii care și așa era pe cale de destrămare. De aproape doi ani, din ziua când mi-am predat viața lui Isus, cu părinții mei n-am avut practic nici un fel de comunicare. Era groaznic. Ca fiu al unei familii emigrante din Israel, i-am umilit pe ai mei prin faptul că m-am desprins de tradiția familială. Nimic în viața mea n-a fost atât de răscolitor.

Totuși, în camera mea, bucuria era deplină – era o bucurie nespusă. Da, era plină de strălucire! Dacă înainte cu numai patruzeci de ore cineva mi-ar fi spus ce avea să mi se întâmple, i-aș fi răspuns: „Imposibil!”. Însă, din momentul acela, Duhul Sfânt a devenit viu în viața mea și nu o distantă „persoană a treia” a Trinității. El este real, are personalitate.

Și acum aș dori să împărtășesc cu tine.

Prietenul meu, dacă ești gata să începi o legătură personală cu Duhul Sfânt care întrece orice ai visat vreodată, citește mai departe. Dacă nu ești gata, îți recomand să închizi copertile acestei cărți pentru totdeauna. Exact așa. Închide cartea! Pentru că altfel, prin ceea ce urmează să îți împărtășesc, viața ta spirituală va fi schimbată.

Se va întâmpla pe neașteptate: poate în timp ce citești, poate în timp ce te rogi, sau poate în timp ce ești pe drum spre munca ta, Duhul Sfânt va răspunde invitației tale. El va deveni prietenul tău cel mai apropiat, îndrumătorul tău, mângâietorul tău, tovarășul tău de viață. Și atunci când Îl vei cunoaște, îmi vei spune: „Benny, dă-mi voie să-ți împărtășesc ce a început Duhul să facă în viața mea!”

PUTEREA LUI DUMNEZEU REVELATĂ

O scurtă noapte în Pittsburgh

Unul dintre prietenii mei, Jim Poynter, m-a rugat să-l însoțesc într-o excursie în grup cu autobuzul la Pittsburgh, în Pennsylvania. Îl întâlnisem pe Jim, pastor metodist, la biserica pe care o frecventam. Grupul mergea la adunarea unei evangheliste, Kathryn Kuhlman, ce ținea servicii de vindecare.

Să fiu sincer, știam foarte puțin despre misiunea ei. O văzusem la televizor, dar felul ei de a fi îmi stinsese orice curiozitate. Stilul ei de a vorbi mi s-a părut caraghios, iar înfățișarea ei cam ciudată. Așa că nu eram prea entuziasmat că plec. Jim îmi era însă prieten și nu am vrut să-l refuz.

Pe autobuz i-am spus: „Jim, nu poți să-ți imaginezi ce probleme am întâmpinat cu tata venind în această excursie”. Știți, după convertirea mea, părinții mei au făcut tot ce au putut să mă oprească să merg la biserică. Iar acum o excursie la Pittsburgh? Era în afara oricărei discuții, totuși de silă, mi-au dat permisiunea.

Am plecat din Toronto într-o joi dimineața. Dar excursia, care în mod normal ar fi durat șapte ore, a fost încetinită de o furtună de zăpadă neașteptată. Am ajuns la hotel în jurul orei unu noaptea.

Atunci Jim mi-a spus: „Benny, trebuie să fim în picioare la cinci.” „Să ne sculăm la cinci?”. I-am întrebat. „De ce așa de dimineață?”. Mi-a spus că dacă nu suntem acolo înainte de ora șase, nu vom avea nicio șansă să mai găsim loc. Ce să spun, mi-a fost imposibil să cred așa ceva. Cine a mai auzit să stai cu

noaptea în cap la coadă și în ger ca să mergi la biserică?. El mi-a spus însă că exact așa trebuia să facem.

Frigul era năprasnic. La cinci, când m-am sculat, am pus pe mine toată îmbrăcămintea pe care am găsit-o: cizme, mănuși – tot echipamentul. Arătam ca un eschimos.

Era încă întuneric când am ajuns la Biserica Presbiteriană Nr. 1 din centrul orașului Pittsburgh. Ceea ce m-a surprins însă a fost faptul că sute de oameni erau deja acolo. Și mai erau încă două ore până la deschiderea ușilor. A fi mic de statură îți dă anumite avantaje. Am început să-mi fac loc puțin câte puțin tot mai aproape de uși, trăgându-l pe Jim după mine. Chiar și treptele erau ocupate de oameni care dormeau. O femeie mi-a spus: „Au fost aici toată noaptea, așa e în fiecare săptămână”.

Stând acolo, m-a apucat dintr-o dată un tremur ca atunci când te zgâlțâie cineva. Pentru o clipă am crezut că m-a pătruns frigul, dar trebuie să vă mărturisesc că, fiind îmbrăcat gros, nu-mi era prea rece. Și totuși tremuram incontrollabil, fără nicio explicație. Nu mi s-a întâmplat niciodată ceva de genul acesta. Pur și simplu, nu mai contenea. Eram prea stânjenit să-i spun ceva lui Jim, dar simțeam cum îmi tremură fiecare osișor. Îmi tremurau genunchii, simțeam tremuratul chiar și în gură. „Ce se întâmplă?”, mă gândeam mirat. „Să fie aceasta puterea lui Dumnezeu?”. Am rămas complet nedumerit.

La goană prin biserică

Fiindcă se apropia momentul deschiderii ușilor, mulțimea a început să se îmbulzească și prins ca în clește, nu m-am mai putut mișca. Cu toate acestea, tremuratul nu a încetat. Jim mi-a spus: „Benny, când se deschid ușile, fugi cât poți de repede.”

„De ce?”, am întrebat eu. „Dacă nu fugi, te vor călca în picioare”. El mai fusese acolo și știa la ce să se aștepte. Ei bine, n-am crezut vreodată că prin concurs de fugă va trebui să intru în biserică, dar asta a fost situația. Când s-au deschis ușile am luat startul ca un sprinter olimpic. I-am întrecut pe toți: femei în vârstă, tineri, pe toți. De fapt, am ajuns până în rândul din față și am încercat să mă așez, dar un ușier mi-a spus că primul rând era rezervat. Mai târziu am aflat că personalul doamnei Kuhlman îi alegea cu mâna pe cei ce stăteau pe scaunele din față. Ea era atât de sensibilizată de Duhul Sfânt încât dorea ca acolo să stea doar oameni bine intenționați, care s-o sprijine în rugăciune direct în fața ei. Din cauza gângăvitului meu, am realizat că n-avea niciun rost să argumentez cu ușierul. Rândul al doilea se umpluse deja, dar împreună cu Jim am găsit loc pe rândul trei.

Întrucât mai era încă o oră până la începutul serviciului, mi-am scos paltonul, mănușile și cizmele. Încercând să mă relaxez, mi-am dat seama că tremuram tot mai tare, pur și simplu nu se oprea. Simțeam că trupul mi-ar fi fost racordat la un motor – așa treceau vibrațiile prin brațele și picioarele mele. Străin de o asemenea experiență, să fiu sincer, m-am speriat.

Cât timp a cântat orga, n-am putut să mă gândesc decât la trupul meu. Dar nu era o senzație de boală, nu era ca atunci când ai o răceală sau un virus. De fapt, pe măsură ce continua, tot mai frumoasă devenea. Era o senzație neobișnuită, care nu părea fizică deloc.

Apoi, ca din senin, și-a făcut apariția Kathryn Kuhlman. Într-o secundă atmosfera s-a încărcat în întreaga clădire. Nu știam la ce să mă aștept. Nu am simțit nimic în jurul meu.

N-auzeam nici voci și nici îngeri cerești cântând în cor. Nimic. Nu știam decât că tremur de trei ore.

Apoi, când a început cântarea, m-am pomenit că fac ceva ce nu mi-am închipuit vreodată. În picioare, cu mâinile ridicate și cu lacrimi șiroind pe obraji, am cântat și eu: „Ce mare ești”. A fost ca și cum aș fi explodat. N-au țâșnit niciodată lacrimile atât de ușor din ochii mei. Să mai vorbești despre extaz! A fost un sentiment de slavă intensă. Nu cântam în felul în care în mod normal cânt în biserică. Cântam cu întreaga mea ființă. Și când am ajuns la cuvintele: „Atunci îți cânt Măreț Stăpânitor,” literalmente am cântat din tot sufletul meu. Am fost așa de cucerit de Duhul acelei cântări că am avut nevoie de câteva momente ca să îmi dau seama că tremuratul încetase complet.

Atmosfera din acel serviciu însă a continuat. Mă simțeam în culmea fericirii. Sentimentul de închinare ce-l încercam depășea orice simțământ avut vreodată. Mă simțeam ca în fața adevărului spiritual desăvârșit. Dacă și alții au mai simțit ca mine - nu știu - dar eu așa am simțit. În frageda mea experiență creștină, Dumnezeu își mai făcuse simțită prezența în viața mea, dar niciodată ca atunci în ziua aceea.

Ca o undă

Stând așa și continuând să mă închin Domnului, am deschis ochii să privesc în jur pentru că brusc, am simțit o adiere. Numi dădeam seama de unde venea. Era blândă și ușoară ca o șoaptă. M-am uitat la vitralii, dar toate erau închise. De fapt, erau prea înalte să facă așa curent.

Adierea inexplicabilă ce o simțeam era ca o undă. Simțeam cum coboară de-a lungul brațului ca apoi să urce de-a lungul

celuilalt. Simțeam fizic cum se mișca. Oare ce se întâmpla cu mine? Voi avea vreodată îndrăzneala să spun cuiva ce simt? O să mă creadă nebun?

Mi s-a părut că undele aceluși vânt, ca un răstimp de zece minute, au continuat să treacă peste mine. Apoi am simțit ca și cum cineva mi-ar fi înfășurat trupul într-o învelitoare pură, o pătură de căldură. Deși Kathryn începuse slujba propriu-zisă, pe mine m-a captivat așa de mult Duhul, că de fapt nimic nu mai conta. Domnul era acum mai aproape de mine decât ori-când altă dată.

Simțeam că doresc să-I vorbesc Domnului, dar tot ce am putut șopti a fost: „Dragă Isuse, Te rog, ai milă de mine”. Am spus iarăși: „Isuse, Te rog, ai milă de mine”. Mă simțeam atât de nevrednic. M-am simțit ca Isaia când a intrat în prezența Domnului.

Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:5)

Așa s-au simțit și cei care L-au văzut pe Hristos. Și-au văzut imediat propria lor mizerie, nevoia de curățire. La fel mi s-a întâmplat și mie. Mă aflam parcă sub raza unui reflector gigant pulsând asupra mea. Și tot ce vedeam erau doar slăbiciuni, greșeli și păcatele mele. Repetam mereu: „Dragă Isuse, Te rog, ai milă de mine”.

Am auzit apoi o voce, care am știut că trebuie să fie Domnul. Era atât de blândă, dar de neconfundat. Mi-a spus: „Îți dau mila Mea din belșug”. Până în momentul acela, viața mea de rugăciune a fost normală, ca a unui creștin obișnuit. Dar în

clipa aceea nu numai că I-am vorbit Domnului, ci El mi-a vorbit mie. O, aceea pot să o numesc părtășie!

Puțin am putut atunci să-mi dau seama de faptul că lucrurile care se petreceau cu mine pe rândul trei al Bisericii Presbiteriene Nr. 1 din Pittsburgh erau doar o pregustare din ceea ce Dumnezeu plănuise pentru viitor. Mereu mi-au răsunat în urechi cuvintele acelea: „Îți dau mila Mea din belșug”.

M-am așezat pe scaun plângând. Nimic din viața mea nu se putea compara cu sentimentele pe care le aveam, așa m-a umplut și m-a transformat Duhul, că nimic nu mai conta. Nu m-ar fi îngrijorat nici chiar dacă ar fi căzut o bombă nucleară în Pittsburgh sau toată lumea să fi explodat. În acele momente am simțit, așa cum o descrie Cuvântul, „pacea... care întrece orice pricepere” (Filipeni 4:7).

Deși Jim mi-a vorbit despre minunile care aveau loc în adunările doamnei Kuhlman, n-am avut nici cea mai mică idee despre lucrurile la care urma să fiu martor timp de trei ore. Surzii au început să audă dintr-o dată. O femeie s-a coborât de pe scaunul ei cu roțile. S-au mărturisit vindecări de tumori, artrită, migrene și altele. Chiar și criticii ei cei mai severi au recunoscut vindecările autentice care au avut loc în acele adunări.

Serviciul a fost lung, dar mie mi s-a părut ca o clipă fugară. Niciodată în viața mea n-am fost atât de mișcat și atins de puterea lui Dumnezeu.

De ce plângea cu hohote?

Serviciul era în desfășurare, iar eu mă rugam în tăcere, când totul s-a oprit brusc. M-am gândit: „Doamne, Te rog, nu lăsa ca această adunare să se termine vreodată”. Privind spre amvon,

am văzut-o pe Kathryn suspinând cu capul în mâini. Plânsul ei a devenit atât de sonor, încât totul s-a oprit. Muzica s-a oprit, până și ușierii au înghețat în poziția lor. Toate privirile erau îndreptate asupra ei. Cât despre mine, nu puteam să-mi explic de ce plângea cu hohote. N-am văzut niciodată vreun pastor plângând așa. Ce o făcea să plângă? Mi s-a spus mai târziu că niciodată nu făcuse așa ceva, iar membrii personalului ei au ținut minte acest lucru până în ziua de azi.

A tot plâns așa vreo două minute. Apoi și-a ridicat capul. Am văzut-o clar, era la câțiva metri în fața mea. Avea ochii ca niște flăcări. Era aprinsă. În clipa aceea și-a asumat o îndrăzneală pe care n-am mai văzut-o la altcineva. Și-a întins mâna și cu degetul arătător a țintit drept înainte cu mare putere și emoție – chiar cu durere. Însuși diavolul de i-ar fi stat în cale l-ar fi înlăturat cu o simplă atingere.

A fost un moment de intensitate incredibilă. Privind audi-ența printre lacrimi, a plâns cu hohote când a spus: „Vă rog!”. Părea că-și întinde rugămintea: „Vă roog, nu întristați Duhul Sfânt”.

Ea implora. Dacă vă puteți imagina o mamă pledând în fața unui ucigaș pentru viața copilului ei – așa a făcut. Implora și pleda: „Vă rog!”, spunea ea cu suspine, „Nu-L întristați pe Duhul Sfânt”. Chiar și acum îi pot vedea ochii. Părea că se uitau țintă la mine.

Când și-a încheiat vorbirea, ai fi putut să-ți auzi bătăile inimii. Mi-a fost frică să-mi trag respirația. N-am mișcat un deget. Mă țineam strâns de strana dinaintea mea și mă întrebam: oare ce o să urmeze?

Atunci ea a zis: „Nu înțelegeți? Nu-L am decât pe El!”. Îmi ziceam: „Ce vrea să spună?”.

Continuând să pledeze, ea a insistat: „Vă rog! Nu-L răniți. Nu-L am decât pe El. Nu-L răniți pe Cel pe care-L iubesc!”. Niciodată nu voi uita acele cuvinte. Chiar și acum îmi pot aminti intensitatea respirației cu care le-a rostit.

Pastorul din biserica mea vorbea despre Duhul Sfânt, dar nu în felul acesta. Cuvântările lui se refereau la daruri, la vorbirea în limbi sau la profeție – și nu la „cel mai apropiat, cel mai intim, cel mai drag prieten”. Kathryn Kuhlman îmi vorbea despre o persoană care este mai reală decât ești tu sau sunt eu. Apoi, arătând cu degetul direct spre mine, a spus răspicat: „El este mai real decât orice în această lume”.

Trebuie să-L am.

Când s-a uitat la mine și a rostit acele cuvinte, literalmente, am fost pătruns până în străfundul ființei mele. Am fost atins. Plângând, am strigat și am spus: „Și eu vreau să-L am”. Ca să o spun deschis, am crezut că fiecare persoană din serviciul acela ar fi trebuit să simtă la fel ca mine. Dar cred că Dumnezeu are un fel specific de a lucra individual cu fiecare din noi și de aceea cred că acel serviciu a fost numai pentru mine. Vă rog să înțelegeți, fiind creștin convertit de curând, n-am putut nici măcar pricepe ce s-a întâmplat în serviciul acela. Dar nu pot să neg realitatea și puterea pe care am simțit-o.

Cum serviciul era pe sfârșite, m-am uitat la femeia evanghelist și am văzut ceva ce părea să o învăluie ca un nor. La început am crezut că ochii îmi joacă feste. Dar n-a fost așa. Fața ei strălucea ca o lumină prin ceață. Nu cred nici măcar pentru o clipă că Dumnezeu încerca să o glorifice pe doamna Kuhlman. Cred însă

că El s-a folosit de serviciul acela ca să-Și arate puterea Sa față de mine.

La terminarea serviciului, mulțimea a început să iasă, dar eu nu am vrut să mă mișc. Am intrat în biserică alergând, acum însă nu doream nimic altceva decât să stau pe locul meu și să meditez asupra celor întâmplate.

Ceea ce am simțit în clădirea aceea a fost ceva ce viața mea nu mi-a oferit niciodată. Știam că întors acasă, persecuția va continua. Imaginea eului propriu îmi fusese practic distrusă de impedimentul meu de vorbire. Încă de pe băncile școlilor catolice, gângăvitul m-a izolat complet de ceilalți, așa că nu prea am avut cui să-i vorbesc.

Chiar și după ce am devenit creștin, mi-am făcut foarte puțini prieteni. Cum aș fi putut să-mi fac prieteni, când abia puteam comunica? Așadar, voiam ca niciodată să nu plece de la mine ceea ce am găsit la Pittsburgh. În viață - tot ce aveam era Isus, altceva nu prea avea sens. Viitorul nu-l puteam desluși. De ai mei – mă simțeam practic abandonat. Știam că ei mă iubesc, dar hotărârea mea de a-L sluji pe Hristos, crease între noi o prăpastie foarte mare.

Am stat acolo pe scaun. La urma urmei, cine ar vrea să se mai întoarcă în iad după ce a fost în cer? Dar nu aveam de ales. Autobuzul mă aștepta și trebuia să mă întorc. M-am oprit în spatele bisericii pentru o ultimă clipă, gândindu-mă: „Ce a vrut să spună? La ce s-a referit când a vorbit despre Duhul Sfânt?”

Tot drumul înapoi spre Toronto m-am gândit: „Nu știu ce a vrut să spună”. I-am întrebat chiar și pe alții în autobuz. N-au putut să-mi spună nici ei, pentru că nici ei nu înțeleseseră.

Ce să mai spun, ajuns acasă, am fost frânt de oboseală. Somnul insuficient, orele de pe drum și experiența spirituală,

care a fost pentru mine ca un tăvălug, îmi pregătiseră trupul de odihnă. Însă nu am putut dormi. Eram obosit, frânt, dar duhul îmi clocotea ca un lanț vulcanic ce erupea în mine.

„CUNOSCÂND PREZENȚA LUI DUMNEZEU.”

Cine mă trage?

Așa întins în pat, am simțit ca și cum cineva m-ar fi tras de pe saltea pe genunchi. A fost o senzație ciudată, dar atât de intensă că n-am putut să-i rezist. Iată că acolo, în întunericul acelei camere, mă aflu pe genunchi. Dumnezeu mai avea de lucru cu mine și eu am răspuns îndemnului Său. Știam ce aș fi vrut să spun, dar nu știam cum să o spun. Ce voiam era ceea ce avea evanghelistul din Pittsburgh. Gândeam: „Vreau ce are Kathryn Kuhlman”. Doream acest lucru cu fiecare moleculă, cu fiecare fibră a ființei mele. Eram flămând după lucrurile despre care vorbise ea, deși nu le înțelegeam.

Da, știam ce voiam să spun, dar nu știam cum să o spun. Așa că m-am hotărât să cer în singurul fel în care știam – în cuvintele mele simple. Am vrut să mă adresez Duhului Sfânt, dar nu o mai făcusem înainte. Mă gândeam: „Oare așa se face?”. De fapt, niciodată nu I-am vorbit Duhului Sfânt. Niciodată n-am crezut că El este o persoană cu care poți să vorbești. N-am știut cum să-mi încep rugăciunea, am știut însă ce era în interiorul meu. Tot ce-mi doream era să-L cunosc în felul în care Îl cunoștea ea.

Și iată ce m-am rugat: „Duhule Sfânt, Kathryn Kuhlman spune că Tu ești prietenul ei”. Am continuat încet: „Nu cred că

Te cunosc, deși până acum am crezut că Te cunosc. Dar acum, după această adunare, îmi dau seama că de fapt nu Te cunosc. Nu cred că Te cunosc”.

Apoi, ca un copil cu mâinile ridicate, L-am rugat: „Pot să Te cunosc? Pot să Te întâlnesc cu adevărat?”. Mă întrebam: „Oare este bine ce spun? Oare așa se vorbește Duhului Sfânt?”. Dar m-am gândit: „Dacă sunt sincer în ceea ce fac, Dumnezeu îmi va arăta dacă greșesc sau nu”. Dacă Kathryn greșea, voiam să descopăr acest lucru.

După ce am vorbit Duhului Sfânt, părea că nu se va întâmpla nimic. Am început să-mi pun întrebări: „Oare există experiența întâlnirii cu Duhul Sfânt? S-ar putea să o cunosc?”.

Aveam ochii închiși. Însă deodată, ca în urma unei descărcări electrice, tot trupul a început să-mi tremure – exact așa cum am simțit în timpul celor două ore de așteptare, înainte de a intra în biserică. Același tremurat pe care l-am simțit timp de o oră și înăuntru.

Revenise și m-am gândit: „O, mi se întâmplă din nou”. Dar acum nu mai eram înconjurat de mulțime, și nu aveam haine groase pe mine, eram în camera mea caldă, în pijama – vibrând din cap până în picioare.

Mi-a fost frică să deschid ochii. De data aceasta a fost ca și cum tot ce s-a întâmplat în serviciul acela a dat peste mine într-o singură clipă. Tremuram și simțeam totodată cum pătura caldă a puterii lui Dumnezeu mă înfășura în întregime.

M-am simțit ca mutat în cer. Desigur că nu am fost, dar, să fiu sincer, nu cred că cerul poate fi ceva mai mult decât starea aceea. De fapt, mă gândeam că: „Dacă mi-aș deschide ochii m-aș găsi ori în Pittsburgh, ori înaintea porților de mărgăritar”.

După un timp, însă, am deschis ochii, și spre surprinderea mea, m-am găsit tot acolo în camera mea. Aceași podea. Aceași pijama. Însă simțeam încă furnicăturile puterii Duhului lui Dumnezeu.

Până la urmă am adormit în noaptea aceea fără să pricep ce începuse în viața mea.

Primele cuvinte pe care le-am spus.

A doua zi dis-de-dimineța, foarte devreme, am avut ochii larg deschiși. Abia așteptam să vorbesc cu noul meu prieten. Acestea au fost primele cuvinte care au ieșit din gura mea: „Bună dimineța, Duhule Sfânt!”

Îndată ce am rostit cuvintele acestea, atmosfera glorioasă s-a întors în camera mea. De data aceasta însă n-am vibrat și nici n-am tremurat. N-am simțit decât învăluirea prezenței Sale. În secunda în care am spus: „Bună dimineța, Duhule Sfânt”, am știut că El este prezent în camera mea. Am fost umplut de Duhul Sfânt nu numai în dimineța aceea, ci ori de câte ori m-am aflat în rugăciune am primit o nouă ungere.

Lucrurile despre care vorbesc sunt dincolo de vorbirea în limbi. Da, am vorbit într-o limbă cerească, dar ceea ce experimentam acum era ceva mult mai mult. Duhul Sfânt era real în viața mea. El devenise prietenul meu. Devenise tovarășul meu și sfătuitorul meu.

Primul lucru pe care l-am făcut în dimineța aceea a fost să deschid Biblia. Am vrut să mă conving, să fiu sigur. Cum am deschis Cuvântul, am știut că El e acolo, ca și cum ar fi șezut lângă mine. Nu – nu l-am văzut fața sau înfățișarea, dar știam unde era. Și am început să-l cunosc personalitatea.

Din acel moment, Biblia a căpătat o nouă dimensiune. Eu spuneam: „Duhule Sfânt, arată-mi din Cuvânt”. Am vrut să știu de ce a venit și El m-a condus la aceste cuvinte.

„Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Corinteni 2:12).

Când L-am întrebat de ce vrea să fie prietenul meu, El m-a condus la cuvintele lui Pavel: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin” (2 Corinteni 13:14).

Biblia a devenit vie. Niciodată nu înțelesesem cu adevărat efectul acelor cuvinte: „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul” (Zaharia 4:6).

De repetate ori, El mi-a confirmat prin Cuvânt ce făcea în viața mea mai mult de opt ore în prima zi, apoi zi de zi am ajuns să-L cunosc tot mai mult. Viața mea de rugăciune a început să se schimbe. Spuneam: „Acum, Duhule Sfânt, pentru că Îl cunoști pe Tatăl așa de bine, n-ai vrea să mă ajuți să mă rog?”. Iar când mă rugam, ajungeam în starea când dintr-o dată Tatăl devenea mult mai real decât fusese vreodată. Era ca și cum cineva mi-ar fi deschis o ușă și mi-ar fi spus: „Iată, este aici”.

Învățătorul meu, Îndrumătorul meu.

Realitatea lui Dumnezeu ca Părinte mi-a devenit mai clară ca oricând. Nu s-a întâmplat nici prin citirea unei cărți și nici prin vreo formulă: a, b, c. S-a datorat doar faptului că Îi ceream Duhului Sfânt să-mi deschidă Cuvântul și El o făcea: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți

frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: Ava!, adică: Tată!” (Romani 8:14-15).

Pentru prima dată, am înțeles sensul cuvintelor pe care Isus le-a spus ucenicilor: „Urmați-Mă”. Apoi a venit însă ziua când le-a zis: „Nu Mă urmați, pentru că acolo unde merg Eu, voi nu puteți merge”. „Dar Duhul Sfânt, El vă va îndruma, El vă va călăuzi”, le-a spus El.

Ce înseamnă aceste cuvinte? Hristos le dădea un alt călăuzitor. Un altul pe care să-L urmeze.

Cercetarea Scripturilor a continuat zi de zi, săptămâni la rând, până când am primit răspuns la toate întrebările mele. În timpul acela, am ajuns să-L cunosc pe Duhul Sfânt tot mai bine. Și părtășia cu El n-a încetat nici în ziua de azi. Atunci când mi-am dat seama că El este cu mine, viața mea întreagă s-a schimbat. Și cred că se va schimba și a ta.

Așa că, atunci când m-am trezit, am spus din nou: „Bună dimineața, Duhule Sfânt”.

CAPITOLUL 2

DIN JAFFA LA MARGINEA PĂMÂNTULUI

Era decembrie 1952 în Jaffa, Israel. Clemence Hinn, pregătită să nască cel de-al doilea copil, privea pe fereastra salonului de maternitate al spitalului la panorama frumoasă dinaintea ei. Apele Mediteranei, de un albastru intens, se întindeau parcă la infinit. Însă inima acestei femei firave de origine armeană era tulburată. Era sfâșiată de amărăciune, frică și rușine.

Departate în larg putea vedea ciocârliile negre de stânci, Stâncile Andromedei. Legenda greacă susține că fecioara Andromeda a fost înlănțuită de una din aceste stânci când Perseus, zburând pe calul său înaripat, a ucis monstrul mării și a eliberat-o.

Clemence dorea ca într-un fel cineva să o scape de un alt an de umiliință și de dizgrație. Ea era o femeie ortodoxă devotată,

dar nu știa prea multe despre Domnul. Totuși, în camera aceea umilă de spital, ea a încercat să ajungă la o înțelegere cu El.

Cum stătea lângă fereastră, ochii ei au pătruns cerul și cuvintele i-au venit din inimă: „Dumnezeule, am o singură rugămintă. Dacă îmi dai un băiat, am să Ți-l dau Ție”. Și a repetat aceasta din nou: „Te rog, Doamne, dacă-mi dai un băiat, Ți-l dau Ție”.

JAFFA

Șase trandafiri minunați.

Primul copil născut lui Costandi și Clemence Hinn a fost o fetiță frumușică numită Rose. Dar în mentalitatea rigidă a Orientului Mijlociu, și în special în tradiția ancestrală a familiei Hinn, primul născut trebuia să fie fiu și moștenitor.

Familia Costandi, sosită ca imigrantă în Palestina din Grecia, a început să o persecute pe Clemence pentru eșecul ei de a nu da naștere unui băiat: „Uite”, o dojeniau ei, „toate cunatele tale au avut băieți”. Era ridiculizată și batjocorită până la lacrimi, ceea ce îi sporea stânjeneala și rușinea provenită dintr-o căsătorie pe care părinții ei o aranjaseră cu atâta grije.

Avea ochii încă umezi când a adormit în noaptea aceea. Dar în timpul nopții a avut un vis pe care și-l mai amintește. „Am văzut șase trandafiri, șase trandafiri minunați în mâna mea”, spune ea. „Și L-am văzut pe Isus intrând în camera mea. A venit la mine și mi-a cerut unul dintre ei. Și I-am dat Lui un trandafir”.

Apoi, în visul ei, un tânăr scund, subțire și cu părul negru – își amintește de fiecare trăsătură a feței lui – a venit la ea și a înfășurat-o cu o învelitoare caldă.

Când s-a trezit, se întreba: „Ce să însemne visul acesta? Ce poate fi?”. Ziua următoare, pe 3 decembrie 1952, m-a născut pe mine.

Până la urmă, familia noastră avea să aibă șase băieți și două fete, dar mama mea n-a uitat niciodată de învoiala ei cu Dumnezeu. Mi-a spus mai târziu de visul ei – că eu eram trandafirul pe care îl dăduse lui Isus.

Am fost botezat în Biserica Ortodoxă de către patriarhul Ierusalimului, Benedictus. De fapt, în timpul ceremoniei, el mi-a dat numele lui.

A fi născut în Țara Sfântă înseamnă să te naști într-o atmosferă în care, în mod inevitabil, religia își aruncă lunga umbră asupra ta. La vârsta de doi ani, am fost înrolat în grădinița catolică, unde am fost instruit de călugărițe, iar mai târziu de călugări – timp de paisprezece ani.

Pentru mine, Jaffa a fost un oraș frumos. De fapt, exact acesta este și înțelesul cuvântului *Jaffa*, adică „frumos”. Jaffa în arabă, Joppa în greaca veche și Yofa în ebraică. În fiecare limbă, sensul este același.

Din copilărie îmi plăcea să aud întâmplările istoriei de care eram înconjurat. Jaffa a fost fondat din timpuri imemorabile. Este menționat ca oraș canaanit în listele de triburi ale faraonului Thutmose al III-lea din secolul al XV-lea î.e.n., înainte chiar de Iosua și de bătălia Ierihonului. Aici, regele fenician Hiram din Tier își descărca buștenii pentru templul regelui Solomon.

Deși istoria este fascinantă, ea n-a fost blândă cu locul meu de naștere. Jaffa a fost invadată, capturată, distrusă și refăcută

de nenumărate ori. Simon Macabeul, Vespasian, mamelucii, Napoleon și Allenby – toți au avut pretenție la ea.

La numai cinci ani după nașterea mea, Jaffa s-a regăsit într-o națiune, statul profetic al lui Israel. Dar comunitatea proprie nu era evreiască.

Primarul Hinn

În timpul copilăriei mele, tata a fost primarul orașului Jaffa. Era un bărbat puternic de circa 1,90 m și 100 kg, avea calități native de conducător. Era tare în orice fel - fizic, intelectual și ca fire. Familia lui s-a mutat din Grecia în Egipt înainte de a se așeza în Palestina. Fiind însă „din altă parte”, era ceva obișnuit. Jaffa din copilăria mea a fost cu adevărat un oraș internațional.

Plimbându-mă de-a lungul străzii Raziel către piața mare (Tower Square), care include turnul cu ceas de jubileu al lui Abdul Hamid, închisoarea cu ziduri de piatră și Moscheea cea Mare, construită în 1810, puteam să aud localnicii conversând în franceză, bulgară, arabă, idiș și în alte limbi. La toate tavernele și cafenelele în aer liber puteai gusta baklava, zlabiya, falafel, sum-sum și multe alte bunătăți.

Acolo mă aflam, născut în Israel, dar nu evreu, crescut în tradiția arabă, dar nu de origine arabă, urmând o școală catolică, dar crescut ca ortodox. Limbile se învățau ușor în acea parte a lumii. Credeam că toată lumea ar trebui să vorbească trei sau patru limbi. În casa noastră se vorbea arabă, iar la școală, călugărițele catolice ne predau în franceză cu excepția Vechiului Testament pe care îl studiam în ebraică veche.

Eram copil când orașul Jaffa, cu cei o sută de mii de locuitori, a fost înghițit de explozia de populație evreiască din Tel

Aviv, mai la nord. Astăzi, metropola are numele oficial de Tel Aviv-Jaffa. Peste patru sute de mii de oameni locuiesc în zonă.

De fapt, Tel Aviv a început ca un experiment evreiesc în 1909, când șaizeci de familii au cumpărat treizeci și doi de acri în dunele sterpe de nisip, puțin mai la nord de Jaffa, și s-au așezat acolo. Se săturaseră de înghesuială și de zgomotul cartierelor arabe în care locuiau. Expansiunea a continuat până când Tel Aviv a devenit cel mai mare oraș al Israelului.

Deși tatăl meu nu era evreu, conducătorii israeliți au avut încredere în el. Erau fericiți să aibă în Jaffa pe cineva care putea să se descurce într-o comunitate internațională. Eram mândri de cercul lui de prieteni, care includea mulți conducători ai națiunii. L-au rugat să accepte postul de ambasador al Israelului în diferite țări, dar a ales să stea în Jaffa.

Pentru familie însă, tatăl avea foarte puțin timp. De fapt, nu aș putea spune că mi-am cunoscut tatăl atunci. Tot timpul era angajat fie într-o activitate oficială, fie într-o ședință importantă.

Din fire nu era expansiv, doar strict – rareori arăta vreo afecțiune fizică (mama mea însă a suplinat golul). Într-un fel, acest lucru se datora și mentalității sociale: bărbații trebuiau să fie bărbați!

Am trăit confortabil. Poziția tatălui meu în guvern ne-a dat posibilitatea să avem o casă în suburbie. Era o casă minunată, înconjurată de un zid, și cu sticlă deasupra, din motive de securitate. Mama mea a fost casnică în toate sensurile cuvântului; să crești micuții Hinn era o ocupație mai grea decât o slujbă.

Un cocon catolic

Pe măsură ce continuam școala, am început să mă consider catolic. Procesul începuse cu mult înainte. Grădinița la care am mers a fost mai mult ca o mănăstire. Liturghia se ținea în mod regulat. Părinții mei n-au protestat pentru că educația făcută la școlile catolice private era considerată cea mai bună. În timpul săptămânii studiam cu călugărițele, iar duminica mergeam la biserica ortodoxă cu tata și cu mama. Dar acest lucru nu a constituit o problemă în orașul poliglot Jaffa – loialitatea față de o anumită biserică nu părea ceva important. Eram eu catolic? Categorie. Catholicismul a fost viața mea de rugăciune. El mi-a ocupat timpul și atenția cinci zile pe săptămână. El a devenit universal gândirii mele. Am trăit practic ca într-o mănăstire și în coconul acela am ajuns să fiu foarte detașat față de lume.

Am fost separat de lume și într-un mod mai nefericit. Din pruncie am fost năpăstuit de un gângăvit pronunțat, cea mai mică stânjeneală sau nervozitate îmi declanșa bâlbâitul care era aproape insuportabil. Am descoperit cât de greu îmi era să îmi fac prieteni. Unii copii își băteau joc de mine, alții, pur și simplu, stăteau deoparte. Cunoșteam puțin din evenimentele curente – numai acelea pe care învățătorii mei doreau să le cunosc. Eram însă expert în problemele catolice. Ca să-mi continui studiile, am urmat Colegiul de Frați (Colegiul Fraților), unde profesorii erau călugări.

Încă de copil, am fost foarte religios. Mă rugam mereu – probabil mai mult decât se roagă unii creștini astăzi – dar tot ce știam să mă rog era Ave Maria, Crezul, Tatăl Nostru și alte rugăciuni prescrise. Rare au fost ocaziile când, într-adevăr, I-am vorbit Domnului – numai când aveam vreo rugămintă

specifică o menționam – altminteri, o rutină, viața mea de rugăciune a fost complet organizată.

O maximă ce părea să conteze era: „Trebuie să suferi când te rogi”. Și acest lucru era ușor pentru că, practic, nu era niciun alt loc de închinat decât pe piatra albă de la Ierusalim, care era pretutindeni. Majoritatea caselor sunt făcute din ea. Și școlile pe care le-am urmat nu aveau covor, ci doar lespezi de piatră albă.

Am ajuns, într-adevăr, să cred că dacă nu suferi când te rogi, Domnul nu te aude, căci suferința este cel mai bun mijloc ca să obții bunăvoința Lui. Deși învățătura pe care am primit-o nu prea era însoțită de vreo spiritualitate, totuși și astăzi îi prețuiesc temelia sa biblică. Mă gândesc adesea: „Câți copii învață Vechiul Testament în ebraică?”. Și excursiile noastre de studiu au făcut ca Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, să devină cu adevărat reală înaintea ochilor noștri.

Odată am călătorit în Negev, unde am stat lângă fântânile pe care le-a săpat Avraam și am învățat despre el. Experiența aceea nu am s-o uit niciodată.

Avea cămașa mai albă decât culoarea albă.

De câteva ori în viața mea, Dumnezeu mi-a vorbit prin vedenii. Însă în timpul anilor petrecuți în Jaffa s-a întâmplat doar o dată, când aveam unsprezece ani.

Cred într-adevăr că acela a fost momentul când Dumnezeu a început să lucreze în viața mea. Îmi amintesc vedenia ca și cum ar fi avut loc ieri: l-am văzut pe Isus intrând în camera mea. Purta o cămașă mai albă decât culoarea albă și era învelit cu o manta de un roșu aprins. I-am văzut părul. Am privit

în ochii Lui. Am văzut semnele cuielor din mâinile Sale. Am văzut totul.

Trebuie să înțelegeți că nu-L cunoșteam pe Isus, nu-L rugasem încă pe Hristos să intre în inima mea. Dar din clipa când L-am văzut, L-am recunoscut, am știut că este Domnul.

S-a întâmplat când dormeam. Deodată, trupul meu mic a fost cuprins de o senzație incredibilă ce ar putea fi descrisă doar ca „electrică”. Am simțit ca și cum cineva m-ar fi conectat la o priză. A fost o amortire pe care am simțit-o ca niște ace – un milion îmi furnicau trupul.

Atunci Domnul a stat lângă mine în timp ce eram cufundat într-un somn foarte adânc. S-a uitat direct la mine cu cei mai frumoși ochi. A zâmbit, iar brațele-I erau larg deschise. Am putut simți prezența Lui. A fost minunat și nu voi uita niciodată.

Domnul nu mi-a spus nimic, doar s-a uitat la mine și apoi a dispărut. Deodată am fost treaz. Atunci nu am putut să-mi dau seama ce se întâmpla, dar nu a fost vis. Sentimentele pe care le-am avut nu sunt de domeniul visului. Dumnezeu mi-a îngăduit să am o vedenie care să-mi facă o impresie de neșters în viața mea tânără.

Mă treziseam din somn, dar mai simțeam încă senzația minunată. Am deschis ochii și m-am uitat în jurul meu; totuși, acest sentiment intens și puternic era încă în mine. M-am simțit complet paralizat. N-am putut să mișc un deget. Nici măcar o pleoapă. Eram complet înțepenit. Cu toate acestea, eram stăpân pe situație. Mă simțeam copleșit de sentimentul acela neobișnuit, dar nu mă simțeam dominat de el.

De fapt, intuiai că aș fi putut spune: „Nu, nu vreau asta,” și experiența s-ar fi terminat. Dar nu am spus nimic. Stând așa

întins în pat și treaz, sentimentul a rămas un timp cu mine, apoi, încet, s-a îndepărtat.

Dimineața, i-am spus mamei despre experiența mea, iar ea și în ziua de azi își amintește cuvintele pe care mi le-a spus. Ea a zis: „Mai știi, poate ești un sfânt”.

Lucruri ca acestea nu prea se întâmplau oamenilor din Jaffa, indiferent dacă erau catolici sau ortodocși. Și cu siguranță nu eram un „sfânt”, dar mama credea că Isus n-ar fi venit la mine dacă nu m-ar fi ales pentru o chemare mai înaltă.

În timp ce Dumnezeu se ocupa de viața mea, alți factori lucrau activ la schimbarea definitivă a viitorului familiei noastre.

LA MARGINILE PĂMÂNTULUI

Din Gaza la Înălțimile Golan

Locuind în Israel în timpul anilor șaizeci, am simțit escaladarea tensiunilor politice. Raidurile arabe în Israel aveau loc zilnic de-a lungul granițelor cu Egiptul, Iordania și Siria. Iar armata israeliană se răzbuca în mod regulat cu raidurile ei proprii. În mai 1967, Israel și cele trei state arabe și-au pus forțele armate în stare de alertă, pregătindu-se de război. La cererea Egiptului, trupele Națiunilor Unite au părăsit Fâșia Gaza și peninsula Sinai.

Apoi, la 5 iunie 1967, avioanele israeliene au atacat aeroporturile din Egipt, Iordania și Siria. A fost așa-numitul „război de șase zile”. În mai puțin de o săptămână, israeliții au distrus aproape complet forțele aeriene arabe. Trupele israeliene au ocupat Fâșia Gaza, peninsula Sinai, țărmul de vest și Înălțimile

Golan din Siria. Dintr-o dată, Israelul s-a pomenit stăpân pe un teritoriu de trei ori mai mare decât suprafața lui însuși.

N-am să uit niciodată ziua, pe la începutul anului 1968, când tata ne-a adunat pe toți la un loc ca să ne anunțe că are în plan să emigrăm. Ne-a spus: „Vă rog să nu discutați cu nimeni acest lucru, pentru că s-ar putea să avem probleme cu vizele de ieșire”. La început, planul a fost să ne mutăm în Belgia. Tata avea câteva rude acolo, iar gândul de a ne muta într-o țară unde se vorbea franceză părea binevenit. În fond, aceasta era limba școlarizării mele.

Într-o seară însă, a venit în casa noastră un atașat al ambasadei Canadei, care ne-a arătat un film de scurtmetraj despre viața din Canada. Toronto părea să fie un oraș atât de înfloritor. Tata avea doi frați care locuiau acolo, dar ne îndoiam că ei erau calificați din punct de vedere financiar ca să ne fie garanți oficiali. Problemele cu privire la emigrarea noastră păreau că sporesc zilnic. La un moment dat, tata ne-a spus că ne-ar mai trebui vreo cinci ani până să putem fi gata de a părăsi țara.

Am negociat cu Dumnezeu.

Fiindcă eram acum atât de nerăbdători să plecăm, am stat în genunchi pe piatra aceea din Ierusalim și am făcut o juruință lui Dumnezeu. „Doamne”, m-am rugat, „dacă ne scoți de aici, îți voi aduce în dar cel mai mare vas cu ulei de măslină pe care îl voi găsi”. Și am adăugat: „Când ajungem la Toronto, îl voi dărui unei biserici ca semn de mulțumire”. Conform educației primite, târguiala cu Dumnezeu nu era ceva neobișnuit, iar

GOLD BOOKS

Aceasta a fost o previzualizare gratuită.

Pentru a continua lectura, comandă cartea completă pe goldbooks.ro.

Bună dimineața, Duhule Sfânt

de Benny Hinn

goldbooks.ro

<https://goldbooks.ro/benny-hinn/buna-dimineata-duhule-sfant-104.html>

Livrare prin curier in 1-3 zile . Plata card sau ramburs

Editura Gold Books . Baia Mare